

lem af et i Landet anerkjendt Troessamfund, skal til Skolevæsenet svare de til Folkekirken befalede personlige Afgifter; disse Afgifter ere høist ubetydelige, men naar Samfundet blev anerkjendt, kunde de spare dem til deres egen Kirke; som sagt, Afgifterne ere høist ubetydelige, det er et Pengespørgsmaal, det er et oekonomist Spørgsmaal, som dog ikke har synderlig oekonomist Betydning. Vender jeg mig nu til selve det Troessamfund, som har givet Anledning til den nærværende Forespørgsel, saa mener jeg, at dette i dobbelt Forstand er velbekjendt; det er velbekjendt, fordi det kan og bør være nogenlunde bekjendt for Alle, og det er velbekjendt, fordi det har et godt Navn paa sig. Jeg vilde ved en Forespørgsel som denne egentlig nødig indlade mig paa Samfundets Troesbekjendelse, fordi jeg mener, at den ved den borgerlige Anerkjendelse, en Act af borgerlig Natur, er af mindre Betydning; da jeg imidlertid ikke tør antage, at Alle eller endogsaa blot de Fleste see Sagen med mine Øine, saa skal jeg ganske kort tillade mig at henvisse til deres Troesklædning, som jeg her har for mig i et trykt, ja i flere trykte Skrifter, og da det ikke kan være min Mening her at fordybe mig i dem, skal jeg lade det være nok, idet jeg haaber, at man, forsaavidt man ikke har nærmere Kjendskab dertil, vil troe mig paa mit Ord, naar jeg siger, at Methodistmenigheden efter min Opfattelse afviger saa lidt fra den danske Folkekirke som meget saa Troessamfund. Der er Afvigelser i flere Enkeltheder, og navnlig tilstaaer jeg for mit Vedkommende, at Methodisternes Opfattelse af Daaben og Nadveren ikke fuldkommen tilfredsstillende mig, naaget de dog strengt og stærkt betone ikke alene, at Daaben og Nadveren ere to Sacramenter, men ere den christne Kirkes eneste to rette Sacramenter. Forøvrigt er, saavidt jeg kan skjønne, og jeg troer ikke, at jeg tager feil i det Stykke, Methodisternes Hovedsætning den samme, til hvilken ogsaa Folkekirkenes rette troende Medlemmer bekjende og maae bekjende sig, den nemlig, at vi alle retfærdiggjøres uforskyldt af Guds Naade ved

Troen paa Christum Jesum; det er Methodisternes Hovedbekjendelse, og som en Folge deraf ere de enige med Folkekirken om, at Retfærdiggjørelsen kommer ved Troen. Naar de desuagtet lægge stor Betydning, og en større Betydning end Folkekirken i, at denne Tro virkelig aabenbarer sig i et saavidt muligt ustraffeligt Levnet, naar de, for at have Vidnesbyrd om og Sikkerhed for, at denne Tro er en sand og levende Tro og ikke en Skintro, kræve er vis Leveviis, en vis Levemaade, eller vis Levemethode, hvoraf de have Navnet Methodister, saa sjerne de sig ganske vist ogsaa derved fra Folkekirken og forekomme mig at staae omtrent i samme Forhold til denne, som jeg veed ikke, om jeg nærmest skal sige Herhuterne eller de Pietister, som vi fra forrige Hundrebaar kjende saa vel blandt os, medens deres Tal nu bliver sjældnere og sjældnere, naaget der dog findes endnu ikke ganske omkring i Folkekirken. Men af denne Forbring til en bestemt, streng Leveviis, Levemaade følger da ogsaa det, som jeg særligt skal fremhæve, fordi jeg troer, at det er det, som har særlig Betydning, naar Spørgsmaalet er om at staffe dem den borgerlige Anerkjendelse, som de hidtil have savnet. Jeg skal da i den Anledning tillade mig at gjøre opmærksom paa, at de anerkjende Statsmagtens berettigede Herredømme i alle verdslige Ting, hvorfor det ogsaa hedder: Med Hensyn til borgerlige Sager troe vi, at det er en Christens Pligt at underkaste sig den højeste Ovrighed i det Land, i hvilket han boer, og ved alle lovlige Midler at vise en saadan Magt Lydighed, ligesom vi troe, at haade Prædiker og Menighed under en hvilken som helst Styrelse maae gjøre sig Umage for at være fredelige og rolige Undersaatter.

R e t t e l s e .

Nr. 252, Sp. 4019, Lin. 11 f. o.: „ligger meget nær“
 læs: „er meget lærb“